

tænkte sig derpaa, thi der maa stilles alvorlige Krav til denne alvorlige Gjerning. Men den høitærede Minister kunde jo ogsaa, forekommer det mig, hjælpe sig paa en anden Maade. Det er ganske vist noget vanskeligt for den enkelte Minister, thi han veed ikke, hvor længe hans Liv varer, han kan have Saab og Forventninger, saa kommer der dog en Dag en Mand i Veien med en Slæde. Men naar Administrationen havde visse Regler at følge, kunde den bestemme, at de Mænd, der saaledes fattes hen paa knap Kost og Læring, derigjennem erhvervede en noget stærkere Avancementsret end Andre. Var det nu Administrationens Betragtning, og var det forøvrigt Præster, der vare skiftede til deres Gjerning, kunde den Raad holde, selv om Ministeren skiftede, og var dette almindelig erkjendt, vilde det aabenbart slet ikke mangle paa yngre Mænd, der vare fuldt villige til at gaa til Embeder paa 1,000 Kr. for at arbejde i det Kald, de dog forhaabentlig have modtaget, før de have faaet Kaldsbrev. Det forekommer mig, at ad den Vej kunde den høitærede Minister ogsaa hjælpe sig. Nu vil jeg ganske vist indrømme, at saa maatte det høitærede Kultusministerium følge andre Regler end hidtil; jeg veed forresten ikke, at nogen Regel er fulgt. Det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Lund) forsøgte nok at vise os, hvorledes man har sig ad; men jeg, der i den sidste halve Snes Aar, dels selv, dels gjennem Andre, har fulgt Præsters Forslyttelse, vil dog sige, at der er vist Ingen, der kan angive, hvilke Regler det ærede Kultusministerium har fulgt ved disse Besættelser. Jeg tror, at det vilde falde den høitærede Minister overordentlig vanskeligt at angive, hvilke Regler der ere fulgte, og at den One har fulgt een Fremgangsmaade, den Anden en anden, kunde ogsaa være temmelig sikkert. Den høitærede Minister mente, — det er muligvis en seil Opfattelse af mig, men det forekom mig, at det var hans Mening — at naar en Præst f. Ex. havde været ansat en vis Tid i Bestyrelse eller et saadant Sted, vilde han være mindre vel stiftet til at komme til Verne. Det var en kort Udtalelse af den høitærede Minister, der dog muligvis indeholdt en Tanke, som man kunde have billiget, hvis man havde forstaaet den rigtig, nemlig at der var Mænd, som vare groede fast derovre mellem deres Sognesfolk, og som inderlig gjerne vilde blive der, naar blot ikke pekuniære Hensyn gjorde dem det umuligt. Jeg er enig i, at det var ønskeligt, at de kunde blive, og det vare vi ogsaa enige i at tage Hensyn til ved Behandlingen af den nye Præstelønningslov, det var idetmindste et af Formaalene. Men dersom Meningen er den, at de, naar de havde været i en saadan knap Egn i Jylland, derfor ikke skulde være fuldt ud ligesaa skiftede som Mange, der paa samme Tid havde været Præster paa Verne, til at faae Besorbring derovre, saa har jeg rigtignok en ganske anden Opfattelse af

det hele Forhold. Jeg tror, at disse Folk under disse Forhold i disse Egne ofte erhverve en efter min Mening ganske anden Tone til at være Præster paa Verne end de, der ere begyndte her.

Saad angaar Tilskudet til Videnskabsmændene, da glæder det mig, at vi have faaet den ærede Ordfører lidt ud af sin Tilbageholdenhed, og at han er kommen til at udtale sig noget nærmere om disse Spørgsmaal. Først var han isærd med mine Tal, men de fandt ikke hans Behag, og det er ikke første Gang. Jeg vil nu ikke staa her og henstille, hvem der regner bedst, den ærede Ordfører eller jeg. Vi have gjort saamange Regnestykker hver for sig og ere komne til saa forskjelligt Facit, at jeg tror, Thinget kan dømmes om, hvem der bedst kan sine Tabeller. I det Stykke maa den ærede Ordfører imidlertid undskyldes, at jeg simpelt hen henviser til Rikberne. Den ærede Ordfører kan ikke benegte, at der isjor paa Konto VI. A. 1, 2, 3, 4 var bevilget 54,700 Kr. Det er ogsaa det samme Tal, som den ærede Ordfører kom til, saa jeg kan ikke begribe, hvorfor han kan udtale sig imod mig, naar han selv dog er kommen til det samme Facit som jeg. Den ærede Ordfører maa altsaa give mig Ret i, at mit Udgangspunkt er rigtigt. Men nu er det ikke tilfældige Omstændigheder, saaledes kalde vi det ikke ganske, at de 3,500 Kr. ikke ere blevne udbetalte, det er to Mænds Død, der har bevirket det, og det er ikke tilfældige Omstændigheder. Den ærede Ordfører gaar ind i en hel anden Religion, naar han tror, at det er tilfældige Omstændigheder. De 3,500 Kr. ere altsaa bortfaldne. Der bliver da en Bevilling af 51,200 Kr. Vi tage ikke en Dre fra nogen levende Mand, som vi bevilgede Noget isjor, naar vi nu bevilge 51,200 Kr. Det er det, jeg siger, og jeg tror, at det er korrekt. Nu mener den ærede Ordfører, at saasnart der gaar En bort paa Kontoen: „Livsvarige Hædersgaver“, skal der strax een eller to i Stedet. Da Paludan-Müller, Chr. Winther, Andersen med Flere gif bort temmelig tort efter hinanden, sprang vi ikke til at sætte Hvemsomhelst op paa denne Konto, og fordi Konstantin Hansen er gaaet bort paa de faste Understøttelsers Konto, følger deraf ikke, at en Anden skal ind paa denne Konto; det beror paa, om der er Noget, der er særlig stiftet dertil. Jeg paaftaar, at det ikke er en gammel Bevilling, naar vi sætte Noget ind paa Berggreens og Konstantin Hansens Pladser, det er en ny Bevilling, og er det en ny Bevilling, har den ærede Ordfører ikke Ret, naar han siger, at det kun er 8,000 Kr., han foreslaar Kontoen forhøjet med, da bliver det 11,500 Kr. Den ærede Ordførers Facit maa gjerne være rigtigt, naar blot mine Argumenter maa erkjendes for rigtige. For nogle saa Aar siden var denne Konto 40,000 Kr., og Aaret efter fik den en ikke ubetydelig Ubetjelse. Vi have gjentagne Gange sagt, at vi ere villige